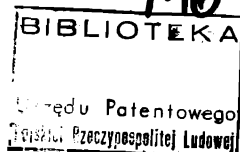

C 10 L 51/16

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 43500

Kl. 10 b, 12

Instytut Przemysłu Drobego i Rzemiosła *)

Warszawa, Polska

Podpałka

Patent trwa od dnia 10 marca 1960 r.

Dotychczas stosowane do rozpalania paliw stałych podpałki, składają się głównie z produktów suchej destylacji węgla kamiennego, np. parafiny, naftalenu, olejów smołowych, żywicy itp. oraz z palnego nośnika, np. trocin, torfu, pyłu węgla kamiennego lub brunatnego.

Te znane podpałki wykazują tę zasadniczą wadę, że ich temperatura spalania jest stosunkowo niska, w związku z czym zachodzi potrzeba użycia dużej ilości podpałki. Wadę tę usiłowano usunąć przez wprowadzenie do masy, z której prasuje się podpałkę, substancji podwyższających temperaturę spalania. Do tego celu między innymi proponowano stosować saletrę sodową, nitrocelulozę lub proch strzelniczy oraz pył metali łatwo utleniających się np. pył glinowy.

Wynalazek dotyczy podpałki, która nie wykazuje wad dotychczasowych podpałek, opartej

głównie na produktach odpadowych, do wytwarzania której zbędne jest stosowanie dodatkowych substancji wzmagających palenie. Podpałka wyróżnia się wysokim ciepłem spalania i nadaje się do rozpalania paliw stałych nawet takich, jak koks, mokre drewno itp.

Zgodnie z wynalazkiem cel ten osiąga się przez wprowadzenie do masy podpałki dodatku smoły pocykloheksanonowej, otrzymywanej jako odpad przy destylacji cykloheksanonu. Smoła pocykloheksanonowa składa się z cykloheksanolu, cykloheksanonu, fenolu, polikondensatów cykloheksanolu i cykloheksanonu, 2-cykloheksylido-heksanolocykloheksenu, 2,6-dwucykloheksylidenocykloheksanu i dodekahydrotrójfenyli. Smoła ta łatwo zapala się od płomienia zapalniczki i dzięki wysokiej temperaturze wrzenia (około 250°C) długo utrzymuje się w podpalce podczas rozpalania. Wysokie ciepło spalania tej smoły powoduje szybkie rozżarzanie się podpałki i zapalenie paliwa.

Podpałka według wynalazku składa się z palnego nośnika, np. miału węgla kamiennego,

*) Właściciel patentu oświadczył, że współtwórcami wynalazku są Michał Hryhorowicz i Jerzy Skotnicki.

brunatnego, torfu, paździerzy, kurzu rozszar-
nycznego, trocin, wiórów, słomy itp. w ilości
40—60%, odpadów koksowniczych, np. naftale-
nu, oleju płuczkowego itp. w ilości 40—60%
oraz smoły pocykloheksanonowej. Zawartość
smoły pocykloheksanonowej w podpałce może
być różna, stwierdzono jednak, że do uzyskania
dobrych wyników przy rozpalaniu paliw wy-
starczy już dodatek 5—10% tej smoły.

Podpałkę według wynalazku można uzyskać
przez zmieszanie składników i ukształtowanie
jej przy ewentualnym użyciu ciśnienia. Podpał-
kę można również uzyskać przez nasycanie noś-
nika, np. kawałków koksu, samą smołą pocy-
kloheksanonową albo w mieszaninie z pozosta-
łymi aktywnymi składnikami masy podpałko-
wej, a mianowicie odpadami koksowniczymi.
Proces nasycania nośnika można prowadzić pod

ciśnieniem normalnym albo w przypadku nie-
drożności kapilar nośnika przy zastosowaniu
próżni.

Zastrzeżenia patentowe

1. Podpałka, znamienne tym, że stanowi ją mie-
szanina palnego nośnika, odpadów koksow-
niczych oraz smoły pocykloheksanonowej
otrzymywanej jako odpad przy destylacji cy-
kloheksanonu.
2. Podpałka według zastrz. 1, znamienne tym,
że zawiera 5—10% smoły pocykloheksano-
nowej.

Instytut Przemysłu Drobego
i Rzemiosła